

De Franche protestanten zagen zich genoodzaakt om hunne meeste scholen te sluiten, omdat zij de concurrentie met het openbaar onderwijs niet konden volhouden. De kinderen der Franche protestanten konden nu van de openbare neutrale school gebruik maken. De predikanten waren genoodzaakt om z.g. „Donderdagscholen“ op te richten, d.w.z. gedurende een uur op den Donderdag gingen zij den kinderen hunner gemeenten les geven in de dingen van het Koninkrijk Gods. Er was geen kracht om vrije Protestantische scholen op te richten.

De Franche regering of de Parijsche gemeenteraad besloot eenige jaren geleden om de hospitalen voortaan door geen Roomsche zusters te worden bediend. Overal werden lekenzusters als verpleegsters tegen bezoldiging aangesteld. Maar niet lang duurde het, of men moest tot de Roomsche liefdeszusters weder terug. Het bleek dat de betaalde verpleegsters niet in staat waren tot den arbeid, waarvoor de liefdeszusters zich gratis gaven.

Is men in Frankrijk vergeten, dat de Franche radicalen, toen enkele Protestanten in regeringskringen waren opgenomen, en er tegelijk door Protestanten geleverd tegen publieke onrechtvaardigheid, de kreet aanbleven, dat het punitisme het land dreigde te overweldigen? Men verkoopt het niet te dragen dat van regeringswege het venten van pornographische literatuur en het uitstellen van onzedelijke prenten zou verboden worden. Men sprak het openlijk uit, dat nu eenmaal allerlei verkeerde neigingen in de menschen aanwezig waren, en dat men die neigingen moest laten openbaar worden; dat men in het tegenovergestelde geval tot eene afschuwelijke huichelachtigheid verviel, welke nog tot erger dingen leiden moest. Men wees op Engeland met zijn strengen, maar huichelachtigen Zondag.

Op grond van dit alles durven wij voorstellen, dat zoodra als de Franche Protestanten niet langer als slippendragers van het radicalisme willen dienst doen, maar hunne beginselen zullen gaan belijden en toepassen, zoodat zij voorvechters worden van de ware vrijheid, zij nog meer dan de Roomsche kloosterorden in den haat van hen, die geen God en geen meester erkennen, zullen deelen.

WINKEL.

Voor Kinderen.

ouders en kind.

IX.

Met het geld dat Nikolaas op het schip verdiend had, kocht hij zich een paar noodige kleedingstukken, en tocht toen gelegenheid om zoodra mogelijk naar het vaderland terug te keeren. De minst kostbare weg, die over zee, diende hem. Een schip was spoedig gevonden en zoo bevond hij zich, na jarenlange afwezigheid, kort daarop weer op Hollands grond, en richtte zijn schreden naar Vlaardingen.

Wij lezen in Lukas 15 van den verloren Zoon, die na lang in een vreemd land te hebben geworven en allerlei ellende te hebben geleden, eindelijk wederkeeren wil. Hij zegt dan tot zichzelf:

„Ik zal opstaan en tot mijnen vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel, en voor u. En ik ben niet meer waardig uw zoon genoemd te worden; maak mij als eenen van uwe huirlingen.“

Gaarne zou ik u vertellen, dat het ook bij Nikolaas zoo was gesteld geweest. Doch het was anders. Er zijn veel verloren zonen in de wereld, doch geenszins alle doen als die in de gelijkenis. We weten, hoe dat komt.

Vol gedachten wandelde Nikolaas het laatste gedeelte van den weg op, die naar zijn stad leidde. Hoe zou hij 't daarginds vinden? Wat wachtte hem. Zouden zijn ouders nog leven, nog in Vlaardingen zijn. Hij had in jaren niets van hen gehoord, noch zij van hem. Als zij er eens niet meer waren. Wat dan? Dan zou hij er slecht aan toe zijn. Want hij was zonder geld, zonder vrienden, ook zonder veel uitzicht om hier een bestaan te vinden. Dit al vervulde hem 't hoofd, maar verder gingen ook zijn gedachten niet. Den Heere God te danken, die hem op zijn zwertochten bij leven en gezondheid bewaard, hem uit vele gevaren gered, hem in 't vaderland teruggebracht had — dat kwam bij Nikolaas niet op. Evenmin gevoelde hij dat het noodig zou zijn, zijn ouders vergevint te vragen voor al het verdriet, dat hij hun had aangedaan.

Dat kwam, doordat zijn hart, hoeveel er ook in zijn leven telkens was veranderd, toch nog 't reld was gebleven, namelijk trotsch en zondig en ongevoelig, gelijk het van nature bij ons is, zoolang de Heere God dat steunen hart niet uit ons wegneemt. Voor Nikolaas was de eenige groote vraag, hoe hij nu het reizen en trekken hem zoo slecht was becomen, in 't vaderland weer een goed leven zou krijgen, geld verdienen en er zijn genoegen van nemen. Dat er betere dingen nog zijn, en dat hij die in zijn dwaasheid juist had verwaarloosd en nog vergat, kwam bij Nikolaas niet op. „Vroom“ te zijn, trok hem volstrekt niet aan; wel waren zijn ouders dat; wel was hij er ook bij groot gebracht, maar we weten reeds hoe Nikolaas zich daarom weinig bekreunde. En op zijn reizen en zwertochten had hij zich om de eeuwige dingen ook al geenszins bekommerd. Het spreekwoord zegt wel: Nood leert bidden. Maar dit geldt geenszins altijd.

Eindelijk had hij de stad bereikt, en wandelde met opzet eerst eens rond. Veel veranderd was het er niet. Doch het trof hem, dat hij nu niemand hem meer kende. Enkele oogden den vreemdeling na, in zijn uitlandse kleederdracht, maar de meesten — wel vreemdelingen gewoon — liepen hem onverschillig voorbij.

Hij kwam aan het huis waar hij had gewoond. Het stond er nog en zag er goed uit. Nikolaas voelde zich toch eenigszins ontroerd, toen hij de ijzeren klopper opplichtte en liet vallen. De deur ging open: een schippersjongen vroeg wat hij wenschte.

„Als Pieter Pieters thuis is“, was 't antwoord, „vraag dan of ik hem even kan spreken.“

De jongen keek den vreemden gast wat achterdochtig aan, maar liet hem toch in 't voorhuis. Nikolaas zette zich op een bankje neder. Weldra hoorde hij voetstappen: hij kende ze. En hoewel vastbesloten zich goed te houden, toch voelde hij dat het moeite zou kosten. De deur werd geopend en Nikolaas zag zijn vader. Hoe was die veranderd, geheel vergrijsd!

Hij herkende zijn zoon niet, maar trad op hem toe met de beleefde vraag, terwijl hij zijn muts afnam:

„Wat wensch mijneer?“

Nikolaas wierp den flapdoel af, die zijn gezicht ten deele bedekte, zag vader strak aan, en riep uit:

„Kent ge mij niet meer, vader?“

De oude man trilde. Hij richtte de oogen strak op zijn bezoeker. Toen strekte hij beide handen naar hem uit. Nikolaas greep die en beiden stonden een oogenblik zonder een woord te spreken. Toen zette de vader, die hijgde als een die naar adem snakt, zich neer op een rustbank, en de zoon ging naast hem zitten.

„Nikolaas, mijn jongen, zijt gij het!“ riep de oude man, „hoe is het mogelijk!“

„Ja vader“, zei Nikolaas, „ik ben het. Ik heb veel geworven en veel ondervonden, want alles is mij tegengeloopen. Maar ik hoop dat nu het ergste geleden is. Ik had u graag van mij laten hooren, maar 't ging wezenlijk niet. Ik zal u dat alles wel vertellen. Ik ben blij u levend en gezond terug te zien en ben ook wat wijzer geworden. 'k Hoop dat we nu nog een goed leven zullen hebben.“

AAN VRAGERS.

Omtrent den tekst Deut. 15: 7, vergeleken met Lev. 11: 5 en 6, aangaande het herkauwen van sommige dieren, deelt een belangstellend lezer ons nog de gevoelens mee van een bekend leeraar, Dr. David Mac Dill. Deze geeft verschillende verklaringen, doch een daarvan komt neer op die welke we gaven. De vorm der tanden, de beweging der lippen, doen bij den haas aan een herkauwend denken. Maar opdat men nu niet zou zeggen: 't Is herkauwend, en het dan eten zegt de wetgever: Al geldt het ook voor herkauwend bij u, eet het niet.

De andere verklaringen zijn wat te hoog en geleerd om ze hier te kunnen geven, gelijk onze geachte lezer zal gevoelen, dien we danken voor wat hij opmerkte.

Onze vriend J. W. A. v. d. B. te D. W., bij wien vroeger geen vragen opkwamen, heeft er nu drie tegelijk. We zullen trachten thans de eerste te beantwoorden.

Hij heeft in *De Heraut* gelezen: *knoopen in biezen leggen*, en vraagt wat dat beteekent en van waar 't komt.

Deze weinig voorkomende, maar goed Nederlandsche uitdrukking, wil zeggen onbeduidend of onnoodig knutselwerk doen, werk dat men grust ja beter laten kon. Zoo vindt men het o. a. bij Scheltema, van een man, die na een bezoek bij een tovenaer, nog niet eens geleerd had „hoe men knoopen in biezen maakte.“

Omtrent den oorsprong dunkt mij deze verklaring de beste:

Gelijk men weet, is de bie een plant met geleidingen, een grassoort. De plaatsen waar die geleidingen ontstaan zijn de zoogenaamde knoopen, die men b.v. bij het bamboes zoo duidelijk ziet. Dergelijke planten hebben dus knoopen, en nu is het natuurlijk een overtoellig werk, er die in te leggen, te meer wijl het lastig gaat en tot niets zou dienen. Echter geef ik deze verklaring gaarne voor beter.

HOOGENBIRK.

INGEZONDEN STUKKEN.

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie).

Hooggeschatte Heer Hoofddirecteur!

Vergun mij, als Deputaat der provincie, U enkele regels toe te zenden naar aanleiding van het U toegezonden bericht in zake de verzorging onzer Emeriti Predikanten en Weduwen. De provincie Utrecht is niet weigerachtig om den geheelen omslag te betalen. Integendeel magtigde zij mij de helft, dat is dus f 400, uit te keeren. Hiervan is reeds f 300 gestort. De particuliere synode meende, dat de kerken onzer provincie niet meer konden bijdragen.

Helaas is echter wel, wat einde October 1900 reeds bij den penningmeester der Generale kas moest zijn ingekomen, veel te laat door onzen trouwen en nauwgezeten broeder ontvangen. Oorzaak hiervan was, dat eene der classen het laatste deel van het quotum drie maanden te laat storte. En ook over het laatste kwartaal had de afrekening niet op tijd plaats, omdat ook toen alle classen nog niet vóór 31 December het vereischte hadden gezonden. Maar gelukkig zijn dit uitzonderingen. Voor dit kwartaal (1 Jan.—31 Maart) kon ik reeds het vereischte overmaken.

Toch verblijdt het mij zeer, dat de Deputaten van Overijssel en de Deputaten der Generale kas op dit belang nog eens ernstig hebben gewezen, gelijk ik er U zeer dankbaar voor ben, dat U hunne opwekking nog wat woudt aandringen.

Zeer hoop ik dan ook, dat de volgende particuliere synode van Utrecht zal besluiten, alle mogelijke inspanning zich te zullen getroosten om zoo mogelijk den geheelen omslag te voldoen, ja dat ook de f 400, welke over het boekjaar 1 Juli 1900—30 Juni 1901 te weinig door Utrecht in de Generale kas zullen worden gestort, nog op de eene of andere wijze zullen worden aangevuld.

Met de meeste hoogachting en met hartelijken dank voor de plaatsing dieser regelen heb ik de eer te zijn

Hooggeschatte Heer

Uw dev. dr. en br.

A. G. HONIG.

Zeist, 13 Februari 1901.

Gereformeerde Gezindheid.

Gereformeerde Kerken.

BEROPEN: Giesdendam B. G. Davalaar, cand. te Giesdendam. — Heerjansdam, Wons c. a., Waddingsveen en Noordscharwoude c. a., J. Schoonhoven, cand. te Alkmaar. — Zevenbergen, J. Douma, te Spijkenisse. — Almelo, P. Veenhuizen, te Workum. — Herwijnen, J. W. A. Notten, te Velp. — Marrum, K. Bakker Jr., te Rottevalle. — Gees c. a., D. Pol, cand. te Kampen.

Nederlandsch Hervormde Kerk.

BEROPEN: Gondriaan, O. Groenewoud, te Ee. — Ezinge, J. E. de Vries, te Vrieth en Pieterzijl. — Moerdijk, P. Gijssman, cand. te Aalsmeer. — Zaamslag, J. H. Laatsman, te Gent. — Dordrecht, B. J. van Heijningen J. A., te Hoogeveen. — Noordwolde, J. Buiskool, te Anloo. — Baarnbrugge, A. Troelstra, te Willemsoord. — Meeuwen, Hagooft, Burgh en Doeveren c. a., J. F. L. de Jager, cand. te 's Gravenhage. — Deventer, G. Visser, te Nede c. a. — Holwerda, J. W. Haanstra, te Augustinus. — Beilen, A. A. Heineken, te Hijkersmild c. a. — Stellingdam, J. van der Bergen, te Bieeringe. — Uithuizermeeden, A. J. Svanbach, cand. te Amsterdam.

AANGENOMEN: Den Bommel, L. Emmen, cand. te Utrecht. — BEDANKT: Klaaswaal, H. Gijssman, cand. te Aalsmeer. — Noorden, P. N. Gijssman, cand. — Wijnaldum, W. van Leeuwen Boomkamp, te Zwartwaal. — Lellens, J. Ankersman, cand. te Utrecht. — Prinsenhage, J. C. Prins, te Geldermalsen.

Advertentien.

Door Gods goedheid werd ons heden zeer voorspoedig een DOCHTER geboren.

G. J. BOEVE JR.

J. J. BOEVE

BAKKER.

Hilversum, 16 Febr. 1901.

Heden overleed onze geliefde Zoon en

en Broeder

JOHANNES DAVID,

op den leeftijd van ruim 10 jaren.

Uit aller naam:

Wed. C. D. BICKEL—

VAN MALDE.

Amsterdam, 17 Februari 1901.

Ondergeteekenden betuigen hun hartelijken dank aan allen, die blijken van belangstelling gaven bij gelegenheid van hun huwelijk.

G. SOMSEN.

G. SOMSEN—

VAN DRIEL.

Bolnes, 18 Febr. 1901.

Packard Orgels,

Esteij Orgels,

Chicago Orgels,

Karn Orgels,

Doherty Orgels.

Steeds in groote sortering voorhanden in de

Magazijnen van

GOLDSCHMEDING'S

ORGELHANDEL,

Warmoesstraat 141 en

Keizersgr. 305, h. Wolvenstr.,

AMSTERDAM.

Beleefde uitnodiging tot kennismaking.

Catalogus op aanvraag gratis.

HOOGENBIRK.

L. G. WEISZ & Co.,

Commissionairs in Effecten,

WESTERMARKT No. 21

AMSTERDAM.

Verschenen in „De Katholiek“ (Febr.—Maart):

Eene Studie

over Dr. KUYPER'S zielewijze betreffende

de Pluriformiteit der Kerken,

DOOR

Th. T. BENSCHDORP, R.-C. Pr.

Nog enkele atzonderlijke afdrucken verkrijg-

baar, à 75 Cent, bij den Boekhandelaar

G. BORG, Prinsensstraat 6.

Wed. P. VAN EIJK & ZONEN,

(voorheen JOHANNES KRAMER & Co.),

Dam 15-17 en Vijgendam 12.

Koopen en verkoopen EFFECTEN en vreemde COUPONS. Wisselen Gouden en Zilveren MUNTEN en vreemde BANKNOTEN. Sluiten PROLONGATIËN en BELEENINGEN. Nemen gelden à DEPOSITO tot dagelijks vast te stellen rentekoers. Bedragen tot en met Duizend Gulden worden op vertoon terugbetaald.

1ste COUPEUR.

In een MAAT- en CONFECTIEZAAK wordt gevraagd:

Een zeer bekwaam Coupeur,

P. G. Aanbiedingen met opgave van ouderdom, wanneer de betrekking kan worden aanvaard en referentien, onder de letters G. E., bij A. MEIJER, Boekh., Arnhem.

BREEBAART'S

ORGELHANDEL,

Damrak 22, Amsterdam.

Vraag Catalogi.

Wordt gevraagd in een Gereformeerd ge- in voor iemand, die aan de Vrije Universiteit studeert, eene

Zitkamer met Slaapkamer of Alcool

en Pension,

op een fatsoenlijken stillen stand.

Aanbiedingen, onder letter K., aan het Bureau

van dit blad.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Vereeniging ter bevordering van Christelijke Lectuur.

Aan de leden voor 1901 is verzonden:

Gods kinderen van Ur

DOOR

I. H. FERINGA.

MET ILLUSTRATIES

VAN

CHR. KOPPENOL.

1ste STUK.

Vóór het einde dezer maand volgt het tweede stuk, waarmee het werk compleet is. Het geheel wordt een boek van 30 vel met 17 groote platen en verschijnt den 28sten dezer. De prijs is f 4.35; in prachtband f 5.50. Het werk is alleen compleet verkrijgbaar.

NAAMLooZE VENNOOTSCHAP

BOEKHANDEL

VOORHEEN

AMSTERDAM.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.

Pretoria.

Amsterdam.